

tage Søfart ikke strax vil blive meget søelig, har man ikke kunnet betragte som en tilstrækkelig Beroligelse med Hensyn til Følgerne. Man har fremdeles ment, at det ikke kunde være ugjortligt for Regjeringen ved Henvendelse til offentlige og private Repræsentanter for Søfartsinteressjer at fremstaae saameget Materiale, at man kunde se Forholdene mere klart end nu. Da Udvalget ikke kan vente, at nærværende Lovforslag i den indeværende Rigsdaagsamling kan føres til Ende, og Sagen derfor ventelig vil komme til yderligere Forhandling i den kommende Samling, kunne saadanne Oplysninger mulig allerede da foreligge, der ville berettigede til ved fornøjet Forelæggelse at medtage Søfarten. Udskydelsen fra vor Side betyder derfor egentlig blot dette, at for Tiden kan man paa Grund af manglende Oplysninger ikke tilraade at tage Beslutning om dette Punkt. Sandsynligvis vil Resultatet af en nærmere Underøgelse blive, at det findes hensigtsmæssigt, ligesom Tilfældet har været i Tydsland, paa Grund af de mange Særegenheder ved denne Virksomhed, at gjøre Principets Anvendelse ved den til Gjenstand for en særlig Lov.

Af større Spørgsmaal, vedrørende det foreliggende Lovforslag, som have været drøftede i Udvalget, skulle vi endnu fremhæve følgende tvende.

Medens Kommissionsforslaget, for at tilveiebringe Midlerne til den Forsikkring, der tilsigtes vundet for Arbeiderne, havde optaget det saakaldte Dækningsystem, hvorefter der for hvert Ulykkestilfælde strax ved første aarlige Opkrævning tilveiebringes hele den Kapital, som svarer til samtlige de Udbetalinger, der efter en Sandsynlighedsberegning ville foranlediges ved det ommeldte Ulykkestilfælde, har Regjeringens Forslag sluttet sig til det saakaldte Ligningsystem, hvorefter der for hvert Aar opkræves det Beløb, som svarer til de i Aarets Løb foregaaende Udbetalinger saavel for ny indtrufne som for tidligere Ulykkestilfælde, men intet for de ved Ulykkestilfældene paadragne fremtidige Forpligtelser. Dog har Regjeringen i Overensstemmelse med den tydske Lovgivning forsaavidt modificeret Ligningsystemet, som der i den første Aarrække udover Understøttelsesomkostningernes aarlige Beløb foreslaas opkrævet et Tillægsbeløb til Dannelsen af en Fond for Forsikringsanstalten. Udvalget tror ikke at kunne negte, at Dækningsystemet maa betragtes som det mest rationelle og som det, der i Forhold til Arbeidsgiverne bedst sikker en retfærdig Fordeling af Byrden, naar henses til, at Arbeidsgivere, der af en eller anden Grund udgaa af Forsikringen, ved Ligningsystemet slippe for Forpligtelser,

som maa siges at være begrundede for dem ved Ulykkestilfældet. Men det har ikke desto mindre forekommet os, at Hensigtsmæssighedshensyn afgjørende tale for at følge den Dei, Regjeringen har fulgt. Dels føres derved en ny og hidtil ukjendt Byrde paa den lempeligste Maade ind i Livet, dels kan man ikke andet end betragte den Opsamling af Kapital, som Dækningsystemet fører til, for i og for sig uheldig. Efter det Synspunkt, hvorfra hele denne Forsikringspligt for Arbeidsgivere formentlig maa betragtes, jfr. ovfr., vil der ikke kunde indvindes Noget imod, at der tillægges saadanne Hensigtsmæssighedshensyn en bethelig Vægt. Det forekommer Udvalget, at Ligningsystemet, naar det faaer den Modifikation, som Opkrævning af Tillægsbeløb i en vis Tid indeholder, gaar en helbig Mellemvei og giver de modstaaende Betragtninger saamegen Indsigt, som de efter Afveielse mod hinanden formentlig kunne gjøre Krav paa.

Til Afgjørelse af en Række Spørgsmaal, som Ulykkesforsikringen, ordnet efter det Princip, som Lovforslaget hviler paa, fremfalder, har den tydske Lovgivning fundet det hensigtsmæssigt at organisere en Samvirken mellem Arbeidsgivere og Arbeidere. Det foreliggende Lovforslag har ikke optaget denne Tanke, men henviser saadanne Spørgsmaal til Afgjørelse ved Anstaltens Bestyrer med Refers til Indenrigsministeren, se Lovforslagets §§ 3, 8, 19, jfr. ogsaa §§ 23 og 24. Det har i Udvalget været Gjenstand for Drøftelse, om der ikke var Anledning til at optage noget til den tydske Ordning Svarende, idet man deri nemlig syntes at have et Middel til yderligere at fremme den heldige Sammenlutning mellem Arbeidsgivere og Arbeidere, som selve Anerkjendelsen af Arbeidsgiverens Forsikringspligt ogsaa har for Die. Udvalgets Flertal fandt dog, at den Organisation, man da maatte skabe, dels i sig selv vilde støde paa ikke saa faa vanskeligheder, dels være for besværlig og kompliceret i Forhold til Opgaven. Naar Organisationen ikke paa naturlig Maade udspringer af de givne Forhold og har en derved bestemt videre Virkefærd, vilde den formentlig hurtigt tabe i Interesse og da ikke være i Stand til at opnaa det, den tilsigtede. Derimod erkjendte man for det Første, at nogle af de Spørgsmaal, som Lovforslaget henlægger til administrativ Afgjørelse, efter deres Natur ikke ubetinget burde undruges Domstolene, og man har derfor ved §§ 3, 19 og ved §§ 23 og 24 stillet Forslag om, at Vedkommende kan forlange de der omhandlede Spørgsmaal forelagte for Domstolene. Der-